Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

13. december 2012 *

»Forordning (EF) nr. 1896/2006 — europæisk betalingspåkravsprocedure — anmodning om et betalingspåkrav, som ikke opfylder de formelle betingelser, der er fastsat ved national lovgivning — udtømmende karakter af de betingelser, som anmodningen skal opfylde — mulighed for at kræve de renter, der er påløbet indtil datoen for betaling af hovedkravet«

I sag C-215/11,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sąd Okręgowy we Wrocławiu (Polen) ved afgørelse af 11. april 2011, indgået til Domstolen den 9. maj 2011, i sagen:

Iwona Szyrocka

mod

SiGer Technologie GmbH,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne M. Ilešič (refererende dommer), E. Levits, J.-J. Kasel og M. Safjan,

generaladvokat: P. Mengozzi

justitssekretær: fuldmægtig K. Sztranc-Sławiczek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. april 2012,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den polske regering ved M. Szpunar, M. Arciszewski og B. Czech, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget

— den portugisiske regering ved L. Fernandes, som befuldmægtiget

— den finske regering ved M. Pere, som befuldmægtiget

— Det Forenede Kongeriges regering ved S. Ossowski, som befuldmægtiget

* Processprog: polsk.

— Europa-Kommissionen ved A.-M. Rouchaud-Joët og K. Herrmann, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 28. juni 2012,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT L 399, s. 1).

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure indledt af Iwona Szyrocka, der har bopæl i Polen, mod SiGer Technologie GmbH, der har hjemsted i Tyskland.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1896/2006

3 8., 9., 10. og 11. betragtning til forordning nr. 1896/2006 har følgende ordlyd:

»(8) De deraf følgende hindringer for adgangen til effektive retsmidler i grænseoverskridende sager og den fordrejning af konkurrencen på det indre marked, der opstår som følge af skævheder med hensyn til virkemåden af de procesmidler, som fordringshavere råder over i de forskellige medlemsstater, nødvendiggør fællesskabslovgivning, som sikrer ensartede vilkår for fordringshavere og skyldnere overalt i Den Europæiske Union.

(9) Denne forordning har til formål at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure […]

(10) Den procedure, der indføres ved denne forordning, bør være et supplerende, valgfrit middel for fordringshaveren, som bevarer retten til at gøre brug af en procedure fastsat i national lov. Denne forordning træder således ikke i stedet for og harmoniserer heller ikke de ordninger for inddrivelse af ubestridte krav, der er hjemlet i national lov.

(11) Proceduren bør i videst muligt omfang baseres på anvendelsen af formularer ved al kommunikation mellem retten og parterne for at lette administrationen af proceduren og gøre det muligt at anvende elektronisk databehandling.«

4 I henhold til 16. betragtning til den nævnte forordning »[bør] retten undersøge anmodningen, herunder spørgsmålet om kompetence og beskrivelsen af bevislighederne, på grundlag af oplysningerne i anmodningsformularen. Dermed vil retten kunne foretage en prima facie-undersøgelse af kravets realitet og bl.a. frasortere klart ubegrundede krav og uantagelige anmodninger. […]«.

5 Ifølge 29. betragtning til forordning nr. 1896/2006 er målet med forordningen »at indføre en ensartet hurtig og effektiv mekanisme for inddrivelse af ubestridte pengekrav overalt i Den Europæiske Union«.

6 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006 bestemmer:

»Denne forordning har til formål:

a) at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure,

[…]«

7 Forordningens artikel 2, stk. 1, bestemmer:

»Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område i grænseoverskridende sager, uanset domsmyndighedens art. […]«

8 Ifølge ordlyden af forordningens artikel 3, stk. 1, gælder følgende:

»I denne forordning forstås ved »grænseoverskridende sag« en sag, hvori mindst en af parterne har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende.«

9 Samme forordnings artikel 4 fastsætter:

»Der indføres en europæisk betalingspåkravsprocedure for inddrivelse af et pengekrav på et angivet beløb, som er forfaldent på det tidspunkt, hvor anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives.«

10 Artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1896/2006 bestemmer:

»Ved anvendelsen af denne forordning afgøres kompetencen efter de relevante fællesskabsretlige bestemmelser […]«

11 Forordningens artikel 7 bestemmer:

»1. En anmodning om et europæisk betalingspåkrav indgives ved anvendelse af formular A i bilag I.

2. I anmodningen anføres:

a) navn og adresse på parterne og, hvis det er relevant, deres repræsentanter samt på den ret, som anmodningen indgives til

b) kravets størrelse, herunder hovedkravet og i givet fald renter, konventionalbod og omkostninger

c) såfremt der kræves renter, rentesatsen og det tidsrum, for hvilket renterne kræves, medmindre en lovbestemt rente automatisk tilføjes hovedstolen efter loven i udstedelsesstaten

d) den retlige interesse, herunder en beskrivelse af de forhold, der påberåbes som grundlag for kravet og, hvis det er relevant, de krævede renter

e) en beskrivelse af de bevisligheder, hvorpå kravet støttes

f) kompetencegrundlaget

og

g) sagens grænseoverskridende karakter som omhandlet i artikel 3.

3. I anmodningen erklærer fordringshaveren, at de anførte oplysninger efter hans bedste overbevisning er sande, og at han er klar over, at eventuelle bevidst falske angivelser vil kunne medføre passende sanktioner efter loven i udstedelsesstaten.

4. Fordringshaveren kan i et tillæg til anmodningen meddele retten, at han modsætter sig overgang til almindelig civil retssag […] hvis skyldneren gør indsigelse. Dette er ikke til hinder for, at fordringshaveren kan meddele retten denne oplysning på et senere tidspunkt, dog under alle omstændigheder, inden påkravet udstedes.

5. Anmodningen indgives i papirform eller ved anvendelse af alle andre kommunikationsmidler, herunder elektroniske midler, som accepteres af udstedelsesstaten, og som er til rådighed for den udstedende ret.

6. Anmodningen skal være underskrevet af fordringshaveren eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant. […]«

12 Forordningens artikel 11, stk. 1, bestemmer:

»Retten afviser anmodningen:

a) hvis betingelserne i artikel 2, 3, 4, 6 og 7 ikke er opfyldt

[…]«

13 Forordningens artikel 12, stk. 3, bestemmer:

»I det europæiske betalingspåkrav gøres skyldneren opmærksom på, at han har valget mellem:

a) at betale fordringshaveren det beløb, som er anført i betalingspåkravet

[…]«

14 Artikel 25 i forordning nr. 1896/2006 fastsætter:

»1. De samlede retsafgifter i en medlemsstat i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure og den almindelige civile retssag, der følger i tilfælde af indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, må ikke overstige retsafgifterne i den pågældende medlemsstat i forbindelse med en almindelig civil retssag uden en forudgående europæisk betalingspåkravsprocedure.

2. Ved anvendelsen af denne forordning omfatter retsafgifter, hvis beløbsstørrelse fastsættes efter national lov, afgifter og gebyrer, der skal betales til retten.«

15 Forordningens artikel 26 bestemmer:

»Alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning, afgøres efter national lov.«

16 Bilag I til forordningen indeholder formular A med overskriften »Anmodning om et europæisk betalingspåkrav«.

17 Punkt 7 i »Retningslinjer for udfyldelsen af anmodningsformularen«, der indgår i bilag I til forordningen, bestemmer:

»Renter: Hvis der kræves renter, skal disse angives for hvert enkelt krav […] ved anvendelse af de koder, der er anført i formularen. […] Hvis der kræves renter frem til det tidspunkt, hvor retten træffer afgørelse, udfyldes sidste rubrik [til] ikke. […]«

18 Formular E med henblik på udstedelse af et europæisk betalingspåkrav er indeholdt i bilag V til forordning nr. 1896/2006.

Polsk ret

19 I henhold til retsplejelovens artikel 187, § 1, skal stævningen i formueretlige sager indeholde en angivelse af sagsgenstandens værdi, medmindre sagsgenstanden er det oplyste pengebeløb.

20 Retsplejelovens artikel 130, § 1, regulerer følgerne af, at en part indgiver en anmodning med formelle mangler. Ifølge denne bestemmelse anmoder retsformanden i så fald parten om at berigtige eller supplere den eller om at erlægge retsafgiften inden for en uge, idet processkriftet ellers returneres.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

21 Iwona Szyrocka, der har bopæl i Polen, indgav den 23. februar 2011 en anmodning med henblik på at opnå et europæisk betalingspåkrav over for SiGer Technologie GmbH, der har hjemsted i Tangermünde (Tyskland), til den forelæggende ret.

22 I forbindelse med prøvelsen af denne anmodning konstaterede den forelæggende ret, at anmodningen ikke opfyldte visse formelle krav som fastsat i polsk ret, og at den bl.a. ikke, som krævet efter polsk ret, præciserede sagsgenstandens værdi i polsk valuta med henblik på beregningen af retsafgiften. Det fremgår af de retsakter, der er fremlagt for Domstolen, at Iwona Szyrocka i formularen vedrørende anmodningen om et europæisk betalingspåkrav har oplyst sagsgenstandens værdi i euro. Endvidere har den forelæggende ret påpeget, at Iwona Szyrocka i formularen har oplyst, at hun kræver renter fra en nærmere bestemt dato indtil betalingen af betalingskravet.

23 Sąd Okręgowy we Wrocławiu har på denne baggrund besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 7 i forordning nr. 1896/2006 fortolkes således, at den:

a) udtømmende regulerer alle betingelser, som en anmodning om et europæisk betalingspåkrav skal opfylde, eller […]

b) alene fastsætter mindstestandarderne for en sådan anmodning, og at national ret finder anvendelse på alle de øvrige formelle betingelser, der ikke er fastsat i denne bestemmelse?

2) Såfremt spørgsmål 1, [litra b),] besvares bekræftende, spørges: Skal fordringshaveren, hvis anmodningen ikke opfylder de formelle krav i henhold til medlemsstatens lovgivning (f.eks. fordi der ikke er vedlagt en kopi af anmodningen til modparten, eller fordi sagsgenstandens værdi ikke er anført), anmodes om at komplettere anmodningen efter national lov i henhold til artikel 26 i forordning nr. 1896/2006 eller efter samme forordnings artikel 9?

3. Skal artikel 4 i forordning nr. 1896/2006 fortolkes således, at de i denne bestemmelse anførte kriterier for et pengekrav, dvs. at kravets størrelse er angivet, og at kravet er forfaldent på det tidspunkt, hvor anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives, udelukkende gælder for hovedkravet, eller således, at de også gælder for kravet om morarenter?

4) Skal artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1896/2006 fortolkes således, at der i den europæiske betalingspåkravsprocedure, hvis der efter loven i udstedelsesstaten ikke automatisk tillægges renter, foruden hovedkravet kan rejses krav vedrørende:

   a) alle renter, herunder de såkaldte åbne renter (beregnet fra en præcist fastsat forfaldsdato indtil en betalingsdag, der ikke er fastsat ved angivelse af en dato, f.eks. »fra den 20. marts 2011 til betaling sker«)

   b) kun de renter, der beregnes fra en præcist fastsat forfaldsdato og indtil anmodningens indgivelse eller betalingspåkravets udstedelse

   c) udelukkende de renter, der beregnes fra en præcist fastsat forfaldsdato og indtil anmodningens indgivelse?

5) Såfremt spørgsmål 4, [litra a),] besvares bekræftende, spørges: Hvordan skal afgørelsen vedrørende renterne formuleres i formularen for betalingspåkravet i henhold til forordning nr. 1896/2006?

6) Såfremt spørgsmål 4, [litra b),] besvares bekræftende, spørges: Hvem skal angive rentebeløbets størrelse, fordringshaveren eller retten ex officio?

7) Såfremt spørgsmål 4, [litra c),] besvares bekræftende, spørges: Er fordringshaveren forpligtet til at angive det beregnede rentebeløb i anmodningen?

8) Skal retten, hvis fordringshaveren ikke beregner de renter, der kræves indtil anmodningens indgivelse, beregne disse ex officio eller i stedet anmode fordringshaveren om at komplettere anmodningen i henhold til artikel 9 i forordning nr. 1896/2006?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

24 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 7 i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at den udtømmende regulerer de betingelser, som en anmodning om et europæisk betalingspåkrav skal opfylde, eller om den alene fastsætter mindstestandarderne for en sådan anmodning, idet national ret regulerer alle de øvrige formelle betingelser, der ikke er fastsat i denne bestemmelse.

25 Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål skal man henholde sig til såvel ordlyden af artikel 7 i forordning nr. 1896/2006 som til denne forordnings opbygning og formål.

26 For det første bemærkes, at forordningens artikel 7 indeholder en række krav vedrørende indholdet af og formen på en anmodning om et europæisk betalingspåkrav. Den regulerer således bl.a. betingelsen om, at en sådan anmodning skal indgives ved en bestemt formular, anmodningens indhold, fordringshaverens erklæring om, at de i anmodningen anførte oplysninger er sande, fordringshaverens mulighed for at modsætte sig overgang til almindelig civil retssag og de nærmere bestemmelser om underskrift af anmodningen.

27 Det må konstateres, at ordlyden af denne artikel ikke indeholder noget element, der kan føre til den konklusion, at medlemsstaterne frit kan pålægge yderligere betingelser efter national ret vedrørende anmodningen om et europæisk betalingspåkrav.

28 Når denne artikel, således som det klart fremgår af dens stk. 2, litra c), stk. 3, 5 og 6, bemyndiger medlemsstaterne til i national ret at regulere visse bestemte aspekter af kravene til en anmodning om et europæisk betalingspåkrav, er det udtrykkeligt fastsat. Derimod forekommer der ikke i denne artikel nogen anden udtrykkelig eller implicit generel bemyndigelse til, at medlemsstaterne efter national ret pålægger yderligere betingelser.

29 Dernæst understøttes denne ordlydsfortolkning af opbygningen af forordning nr. 1896/2006. I denne henseende skal det påpeges, dels at den ret, hvor sagen verserer, således som det fremgår af 16. betragtning til denne forordning, kun må bedømme anmodningen om et europæisk betalingspåkrav på grundlag af de oplysninger, der er anført i anmodningen. Dels er der heller ikke i forordningens artikel 2-4 og 6, der indeholder præciseringer af visse af de betingelser, som udstedelsen af et europæisk betalingspåkrav er underlagt, fastsat nogen mulighed for at pålægge yderligere betingelser efter medlemsstaternes nationale ret. Desuden er det i henhold til forordningens artikel 11, stk. 1, litra a), alene manglende opfyldelse af betingelserne i forordningens artikel 2-4, 6 og 7, der medfører rettens afvisning af anmodningen om et europæisk betalingspåkrav.

30 Endelig bemærkes, at forordning nr. 1896/2006, som det fremgår af dennes artikel 1, stk. 1, litra a), har til formål bl.a. at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne. Som anført i 8., 10. og 29. betragtning til den nævnte forordning, indfører denne med henblik på at opnå formålene, selv om den hverken træder i stedet for eller harmoniserer de nationale mekanismer for inddrivelse af ubestridte pengekrav, et ensartet middel for inddrivelse af sådanne krav, hvorved den sikrer fordringshavere og skyldnere ensartede vilkår i hele Unionen.

31 Der ville imidlertid blive rejst tvivl om de nævnte formål, hvis medlemsstaterne i national ret generelt kunne fastsætte yderligere krav, som anmodningen om et europæisk betalingspåkrav skulle opfylde. Sådanne krav ville nemlig ikke alene medføre, at de forskellige medlemsstater kunne pålægge uens betingelser for en sådan anmodning, men ligeledes føre til øget kompleksitet og længere varighed af den europæiske betalingspåkravsprocedure samt til øgede sagsomkostninger.

32 Følgelig kan alene den fortolkning, hvorefter artikel 7 i forordning nr. 1896/2006 udtømmende regulerer de betingelser, som anmodningen om et europæisk betalingspåkrav skal opfylde, sikre overholdelsen af forordningens formål.

33 Hvad særligt angår spørgsmålet om, hvorvidt den nationale ret under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder kan anmode fordringshaveren om at komplettere anmodningen om et europæisk betalingspåkrav, således at denne angiver sagsgenstandens værdi i polsk valuta med henblik på at kunne beregne sagsomkostningerne, må det fastslås, at den pågældende ret i denne forbindelse frit kan støtte sig på artikel 25, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, hvorefter retsafgifternes størrelse fastsættes efter national ret.

34 I denne henseende må det påpeges, at de processuelle bestemmelser om fastlæggelse af retsafgiften – i mangel af harmonisering af de nationale mekanismer for inddrivelse af ubestridte krav og med forbehold af de betingelser, der er anført i forordningens artikel 25 – henhører under medlemsstaternes nationale retsorden i henhold til princippet om disses procesautonomi. Disse bestemmelser må imidlertid ikke være mindre gunstige end dem, der regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt den nationale ret (ækvivalensprincippet), eller være udformet, så det i praksis er umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, som EU-retten tildeler (effektivitetsprincippet) (jf. i denne retning dom af 14.6.2012, sag C-618/10, Banco Español de Crédito, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

35 Det følger heraf, at det i princippet står den nationale ret frit for at indhente oplysninger om sagsgenstandens værdi i henhold til de bestemmelser, der er fastsat i national ret, forudsat at de processuelle krav, der er knyttet til fastlæggelsen af retsafgiften, hverken medfører en uforholdsmæssig forlængelse af den europæiske betalingspåkravsprocedure eller afvisning af anmodningen om et sådant påkrav.

36 På det grundlag skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 7 i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at den udtømmende regulerer de betingelser, som en anmodning om et europæisk betalingspåkrav skal opfylde. Det står den nationale ret frit for i henhold til forordningens artikel 25 og med forbehold af de i denne artikel anførte betingelser, at fastlægge retsafgiften efter de nærmere bestemmelser herom i national ret, forudsat at disse bestemmelser ikke er mindre gunstige end dem, der regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt den nationale ret, eller i praksis gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, som er tildelt ved unionsretten.

Det andet spørgsmål

37 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål.

Det tredje og det fjerde spørgsmål

38 Med det tredje og det fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4 og artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at fordringshaveren i forbindelse med en anmodning om et europæisk betalingspåkrav kan kræve renter for perioden fra forfaldsdatoen til datoen for betalingen af hovedkravet.

39 Det bemærkes indledningsvis, at ifølge artikel 4 i forordning nr. 1896/2006 skal pengekrav, der søges inddrevet inden for rammerne af en europæisk betalingspåkravsprocedure, angive størrelsen og være forfaldne, mens forordningens artikel 7, stk. 2, litra c), bestemmer, at såfremt der kræves renter af kravet, skal anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indeholde oplysning om rentesatsen og det tidsrum, for hvilket renterne kræves.

40 Hvad endvidere angår spørgsmålet om, hvorvidt de renter, der kræves inden for rammerne af en europæisk betalingspåkravsprocedure, skal anføres med størrelse og være forfaldne som omhandlet i artikel 4 i forordning nr. 1896/2006, må det fastslås, at en ordlydsfortolkning af denne artikel ikke giver nogen præcis indikation i denne henseende, idet denne bestemmelse på generel vis bl.a. henviser til de »pengekrav«, der kan kræves i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure.

41 Det skal imidlertid fremhæves, at det følger af den kontekst, hvori denne bestemmelse indgår, herunder ved at sammenholde bestemmelsen med forordningens artikel 7, stk. 2, litra c), at betingelserne deri, om at kravets størrelse skal være anført, og at det skal være forfaldent, ikke omhandler renterne.

42 Som Europa-Kommissionen nemlig med rette har påpeget, er der ingen bestemmelse i forordning nr. 1896/2006, hvorefter det af fordringshaveren kræves, at han i sin anmodning om et europæisk betalingspåkrav oplyser renternes præcise størrelse. Især bestemmer forordningens artikel 7, stk. 2, litra c), kun, at i tilfælde, hvor der kræves renter af kravet, skal rentesatsen og det tidsrum, for hvilket disse renter kræves, oplyses, hvilket i øvrigt fremgår af den formular for anmodning om et europæisk betalingspåkrav, der er indeholdt i bilag I til forordningen.

43 Hvad endelig angår spørgsmålet om, hvorvidt den nævnte artikel 7, stk. 2, litra c), er til hinder for at kræve renter for perioden mellem deres forfaldsdato indtil datoen for betalingen af hovedkravet, må det fremhæves, at hvis denne bestemmelse ikke stiller krav om, at rentebeløbet skal oplyses i anmodningen om betalingspåkravet, præciserer den heller ikke den dato, indtil hvilken disse renter kan kræves.

44 Under disse omstændigheder skal den nævnte bestemmelse fortolkes bl.a. i lyset af formålet med forordning nr. 1896/2006, der som anført i denne doms præmis 30 ikke blot er at indføre en forenklet, hurtig og effektiv mekanisme til inddrivelse af ubestridte pengekrav, men ligeledes at nedbringe sagsomkostningerne.

45 I denne henseende skal det fremhæves, at en fortolkning af artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1896/2006, hvorefter fordringshaveren ville blive frataget muligheden for at kræve de renter, der er påløbet indtil datoen for betalingen af hovedkravet, ikke er i overensstemmelse med det nævnte formål. Som generaladvokaten har anført i punkt 66 i forslaget til afgørelse, ville fordringshaveren, såfremt rentekravet skal begrænses til kun at omfatte de renter, der er forfaldne på datoen for indgivelsen af anmodningen om et europæisk betalingspåkrav eller på datoen for udstedelsen af et sådant påkrav, kun ved hjælp af flere efterfølgende anmodninger være i stand til at opnå alle de renter, der er skyldige indtil datoen for betalingen af hovedkravet, nemlig en indledende anmodning om hovedkravet og de forfaldne renter, efterfulgt af en anmodning om betaling af de resterende renter for perioden mellem indgivelsen af den første anmodning eller udstedelsen af betalingspåkravet indtil betalingen af hovedkravet.

46 Det må derfor konstateres, at en fortolkning af artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1896/2006, hvorefter det ikke er muligt at kræve renter, der er påløbet indtil datoen for betaling af hovedkravet, ville kunne forlænge varigheden og kompleksiteten af den europæiske betalingspåkravsprocedure og øge sagsomkostningerne.

47 I øvrigt ville en sådan fortolkning kunne afholde fordringshaveren fra at indlede en europæisk betalingspåkravsprocedure og tilskynde den pågældende til snarere at gøre brug af de nationale procedurer, der gør det muligt at opnå alle de skyldige renter. Selv om det ganske vist er rigtigt, at den procedure, der er indført ved forordning nr. 1896/2006, således som anført i tiende betragtning til denne, alene udgør et supplerende og valgfrit middel i forhold til dem, der er fastsat i national lov, forholder det sig ikke desto mindre således, at fordringshaverne – for at proceduren efter forordningen udgør et reelt valg for dem – skal være i stand til i denne procedure at gøre de samme rettigheder gældende som i de nationale procedurer.

48 Artikel 4 og artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1896/2006 er således ikke til hinder for, at fordringshaveren i forbindelse med det europæiske betalingspåkrav stiller et krav om de renter, der er påløbet indtil datoen for betaling af hovedkravet.

49 Endvidere drages denne fortolkning ikke i tvivl af de argumenter, der er fremført af den portugisiske regering og Det Forenede Kongeriges regering til fordel for en fortolkning af disse bestemmelser, hvorefter der ikke kan stilles krav om renterne for perioden efter udstedelsen af betalingspåkravet.

50 I modsætning til det, Det Forenede Kongeriges regering har gjort gældende, kan den omstændighed, at retningslinjerne for udfyldelse af den anmodningsformular om et europæisk betalingspåkrav, der er indeholdt i bilag I til forordning nr. 1896/2006, i punkt 7 kun anfører muligheden for at kræve de renter, der er påløbet indtil datoen for rettens afgørelse om en sådan anmodning, ikke fratage fordringshaveren muligheden for ligeledes at kræve de renter, der er påløbet efter denne dato. Retningslinjerne har nemlig, således som generaladvokaten har anført i punkt 86 i forslaget til afgørelse, alene vejledende karakter – selv om de uden tvivl kan udgøre en hjælp til fortolkning af forordningen – idet de ikke udtømmende omfatter alle de situationer, der kan opstå i praksis.

51 Hvad endvidere angår den portugisiske regerings argument vedrørende artikel 12, stk. 3, litra a), i forordning nr. 1896/2006 må det konstateres, at denne bestemmelse fastsætter, at skyldneren i det europæiske betalingspåkrav oplyses om det beløb, han skal betale til fordringshaveren. Skyldneren oplyses om dette beløb ikke alene, når hovedkravets endelige omfang og renterne fremgår af det europæiske betalingspåkrav, men også i tilfælde, hvor dette betalingspåkrav angiver hovedkravets størrelse, rentesatsen og den periode, for hvilken der kræves renter. Desuden ville en fortolkning af den nævnte bestemmelse, hvorefter det ikke er muligt for fordringshaveren at kræve de renter, der er påløbet indtil datoen for betaling af hovedkravet, være i strid med forordningens formål af de grunde, der er anført i denne doms præmis 44-46.

52 Det skal tilføjes, at bestemmelserne i forordning nr. 1896/2006 ikke i sig selv og uden grundlag i de retsforskrifter, der regulerer retsforholdet mellem fordringshaveren og skyldneren, udgør et retsgrundlag for kravet på de renter, der er påløbet indtil datoen for betalingen af dette krav. Da forordning nr. 1896/2006 nemlig alene regulerer de proceduremæssige aspekter af betalingspåkravsmekanismen, forbliver ethvert spørgsmål vedrørende den materielle ret, herunder hvilken type renter der kan kræves inden for rammerne af denne procedure, i princippet reguleret af de retsforskrifter, der finder anvendelse på forholdet mellem parterne for så vidt angår det omhandlede krav.

53 Det følger af de ovenstående betragtninger, at det tredje og det fjerde spørgsmål skal besvares med, at artikel 4 og artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at fordringshaveren i forbindelse med en anmodning om et europæisk betalingspåkrav kræver renter for perioden fra deres forfaldsdato til datoen for betalingen af hovedkravet.

Det femte spørgsmål

54 Med det femte spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvordan den formular for et europæisk betalingspåkrav, der er indeholdt i bilag V til forordning nr. 1896/2006, skal udfyldes, såfremt skyldneren pålægges at betale fordringshaveren de renter, der er påløbet indtil datoen for betalingen af hovedkravet.

55 Det skal først præciseres, at der i den pågældende formular findes en vandret linje med titlen »Renter (fra og med)«, der er opdelt i tre lodrette spalter henholdsvis med overskriften »Valuta«, »Beløb« og »Dato (dag/måned/år)«.

56 I denne henseende bemærkes, at den europæiske betalingspåkravsprocedure, som det fremgår af 11. betragtning til forordning nr. 1896/2006, i videst muligt omfang skal baseres på anvendelsen af formularer for at lette administrationen og gøre det muligt at anvende elektronisk databehandling.

57 Da formularerne er baseret på de situationer, der oftest forekommer i praksis, må det konstateres, at indholdet af den nævnte formular under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, hvor formularen for det europæiske betalingspåkrav ikke udtrykkeligt indeholder en mulighed for at oplyse, at skyldneren skal betale fordringshaveren de renter, der er påløbet indtil datoen for betalingen af hovedkravet, bør tilpasses de særlige omstændigheder i sagen med henblik på, at retten kan træffe en sådan afgørelse.

58 Formularen for det europæiske betalingspåkrav skal således udfyldes på en måde, der gør det muligt for skyldneren dels uden nogen som helst tvivl at vurdere den afgørelse, hvorefter han skal betale fordringshaveren de renter, der er påløbet indtil datoen for betalingen af hovedkravet, dels klart at identificere rentesatsen og datoen, fra hvilken renterne kræves. I det omfang disse krav overholdes, kan de konkrete nærmere bestemmelser om måden, hvorpå den nævnte formular udfyldes, fastlægges af den nationale ret.

59 Eksempelvis kan den nationale ret i formularen for det europæiske betalingspåkrav angive valutaen i den dertil anførte spalte, rentesatsen i spalten benævnt »Beløb« og i spalten »Dato (dag/måned/år)« præcisere, at skyldneren skal betale renter fra en nærmere bestemt dato indtil datoen for betalingen af hovedkravet.

60 Det følger heraf, at det femte spørgsmål skal besvares med, at såfremt skyldneren pålægges at betale fordringshaveren de renter, der er påløbet indtil datoen for betalingen af hovedkravet, står det den nationale ret frit for at vælge de konkrete nærmere bestemmelser med henblik på at komplettere den formular for det europæiske betalingspåkrav, der er indeholdt i bilag V til forordning nr. 1896/2006, for så vidt som den udfyldte formular gør det muligt for skyldneren dels uden nogen som helst tvivl at vurdere den afgørelse, hvorefter han skal betale de renter, der er påløbet indtil datoen for betalingen af hovedkravet, dels klart at identificere rentesatsen og datoen, fra hvilken renterne kræves.

Det sjette, det syvende og det ottende spørgsmål

61 Henset til besvarelsen af det tredje og det fjerde spørgsmål er det ufornødent at besvare de øvrige forelagte spørgsmål.

Sagens omkostninger

62 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) **Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure skal fortolkes således, at den udtømmende regulerer de betingelser, som en anmodning om et europæisk betalingspåkrav skal opfylde.**

   Det står den nationale ret frit for i henhold til forordningens artikel 25 og med forbehold af de i denne artikel anførte betingelser at fastlægge retsafgiften efter de nærmere bestemmelser herom i national ret, forudsat at disse bestemmelser ikke er mindre gunstige end dem, der regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt den nationale ret, eller i praksis gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, som er tildelt ved Den Europæiske Unions ret.

2) **Artikel 4 og artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at fordringshaveren i forbindelse med en anmodning om et europæisk betalingspåkrav kræver renter for perioden fra deres forfaldsdato til datoen for betalingen af hovedkravet.**

3) **Såfremt skyldneren pålægges at betale fordringshaveren de renter, der er påløbet indtil datoen for betalingen af hovedkravet, står det den nationale ret frit for at vælge de konkrete nærmere bestemmelser med henblik på at komplettere den formular for det europæiske betalingspåkrav, der er indeholdt i bilag V til forordning nr. 1896/2006, for så vidt som den udfyldte formular gør det muligt for skyldneren dels uden nogen som helst tvivl at vurdere den afgørelse, hvorefter han skal betale de renter, der er påløbet indtil datoen for betalingen af hovedkravet, dels klart at identificere rentesatsen og datoen, fra hvilken renterne kræves.**

Underskrifter